

Nový Jeruzalém č. 4/2025

Zpravodaj pro **304.** prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) **v Měříně – v úterý 8. dubna 2025 v 18 hodin.**

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Lysicích:

V úterý 11. března 2025 na mši svaté při pouti NJ bylo asi 180 věřících. Pán Bůh odplat' deseti kněžím za jejich službu při zpovídání a za mši svatou.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysl poutí Nový Jeruzalém:

1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních

3) o vzrůst víry v našem kraji 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách

5) o život těla a duše pro všechny počaté děti 6) na smír za hříchy celého světa

Promluva Mons. Jindřicha Bartoše při pouti Nový Jeruzalém v Křižanově:

Ve starozákonním čtení jsme slyšeli, že když Bůh pošle déšť, tak ne proto, aby se mu to vrátilo zpátky, ale aby to oživilo zemi, aby se to vrátilo v tom, že všechno z toho roste, že z toho všechno žije. Aby se to vrátilo s užitkem. A to je obraz pro Boží Slovo, aby se vrátil s užitkem to co nám Bůh nějakým způsobem pošle. Představme si pramen. Voda z něj proudí a my si z něj odneseme jenom tolik, jak velkou máme nádobu. A ta nádoba je obraz naší bytosti a scházíme se k modlitbě a Božímu Slovu, aby ta naše nádoba se nějakým způsobem rozrůstala, zvětšovala. Aby z toho pramene mohla naprat co nejvíc. Jsou některé prameny, které tečou pořád. Jsou některé, které pořád netečou. Na poutním místě Křešněšník je pramen, který teče jen zjara a skončí kolem svátku Nejsvětější Trojice, když je tam hlavní pouť. Zřejmě je napojována nějakou tou zimní vláhou, která v létě končí. Ale trochu to naznačuje, že ten pramen se nám nenabízí tak veliký vždycky. A to je JUBILEJNÍ ROK. Nabízí se nám mimořádný pramen. A záleží na tom, jak je na tom ta naše nádoba. JUBILEJNÍ ROK nevznikl tak, že to vymyslel papež, ale v historii JUBILEJNÍCH ROKŮ se říká, že o Vánocích v roce 1300 začali spousty poutníků chodit do Říma k hrubým apoštolů. Když se jich ptali, proč tam v tuto dobu mimořádně chodí, tak říkali – byli to poutníci ze střední Evropy – naši dědové nám vyprávěli, že když se lomí století, tak je to mimořádný čas, kdy můžeme od Boha získat mimořádné odpuštění, když přijdeme k hrobu apoštolů. Nikdy se o tom nic nepsalo, že by to takto fungovalo. Papež tomu vyšel vstříc této víře poutníků. Našli ve Starém zákoně to co jsme četli, že četl Pán Ježíš od proroka Izaiáše v Nazaretské synagoze. „Přišel jsem vyhlásit milostivé léto Páně.“ Tak k tomu papež určil odpuštění, které je možné v takovém roce – milostivém – získat. A tak začali SVATÉ ROKY. Nejdříve po stol letech, potom po padesáti a pak po pětadvaceti. A to je ten letošní – po pětadvaceti. Mezi tím ještě nějaký mimořádný. Ten příští by měl být v roce 2033, až se bude vzpomínat dva tisíce let od smrti Kristovy. Je to mimořádný čas, mimořádná nabídka. Objevil se mimořádný pramen ze kterého můžeme brát. Nabízí se nám odpuštění milostivého roku. Trošku k tomu co to pro nás může – mělo znamenat. Řeknu takový dětský příklad. Představte si, že děti dělají to, co nemají, občas. Hrají v kuchyni fotbal a skončí to rozbitým oknem. Co musí následovat? Je potřeba, aby se přiznaly rodičům. Omluvily se a řekly, že si příště dají pozor. Dobří rodiče řeknou: „Je to v pořádku, můžeme si podat ruce. Doufáme, že se to už nestane.“ Vztahy se narovnaly, nemusí se na sebe zlobit. Jenomže něco zůstalo – rozbité okno, táhne nám do domu. Ještě musí něco následovat, to rozbité okno musí zaplatit jen rodiče, na to děti nemají. Je to jejich věc, oni to musí vzít na sebe. Mohou dětem říct – to okno zanesete ke sklenáři a potom tady uklidíte. To je příklad z běžného života, jak je to mezi námi a Bohem. Dopustíme se hříchu, prosíme Boha za odpuštění, litujeme toho, uděláme dobré předsevzetí, dostaneme rozhřešení ve svátosti a doufáme, že naše vztahy s Bohem jsou zase narovnané. Ale – něco se stalo, něco zůstane. Třeba jsme někoho nazlobili a on si to pamatuje. Tam se vztahy nenarovnaly, ale ne vždycky víme, jak to vlastně je. Nevíme v kom ty hříchy ještě jsou, že jsme dali špatný příklad. Kdy jsem i obecně do světa vnesli nějakou negaci, něco nedobrého. A ono to někde dál duchovně žije, ani nevíme kde, to ví jen Bůh. Do toho

nemůžeme zasáhnout, do toho může zasáhnout jen Bůh. Věříme, že Pán Ježíš to zaplatil. Dal svůj život na kříži, je to vyrovnané. A nám říká, vy by jste pro to mohli něco udělat, aby se to dalo do pořádku. Aby ta negativní stopa, kterou jste tady nechali, která tady za námi někde je. Když si to tak projdeme, nemůžeme říct, že za námi není nějaká nedobrá vzpomínka, která může žít v druhých lidech. Aby se tato stopa mohla srovnat – to může Bůh. ON to může způsobit. Aby to tak nepůsobilo, i když to může zůstat v paměti lidí, aby to nepůsobilo negativně. Tak říká – „Musíte pro to přece něco udělat.“ Tak jako ty děti, které musí něco udělat pro to, aby se to okno zasklilo. A jsou ty podmínky, abychom získali odpuštění (odpuštění časných trestů). Odpuštění znamenají, že ty negativní stopy, které tady jsou, se mohou narovnat, odstranit. Byl by to ideál, kdyby mohli všichni lidé získat OPOUSTKY. Kdyby všechno to co za námi zůstává zmizelo. Kdyby v té chvíli až zavřeme oči, nic takového nezůstalo. Když odejde člověk smířený s Bohem a s lidmi, ještě něco takového zde může zůstat. S Bohem je to srovnané, určitě jednou bude Bohem přijat, když se s ním smířil. Ale ještě to nějakou dobu bude trvat, ještě se bude muset něco narovnat. Přece, když si to tak představíme – nemůže být někdo v nebi a tady na zemi si někdo z něj brát špatný příklad. To se musí napřed nějak napřed srovnat. To přece nejde dohromady, jestliže tam něco takového zůstalo. Věříme, že Bůh do toho může zasáhnout, Bůh to může ukřátit, Bůh to může srovnat. Když říkáme plnomocné odpuštění, tak říkáme, že Bůh může všechno srovnat. Protože naše dispozice není obvykle tak dokonalá, tak pro nás platí spíš to částečné odpuštění. Že alespoň něco nám bude narovnáno. A proto to musíme konat znovu a vícekrát a doufáme, že na vícekrát se to nějak narovná. Můžeme to za sebe a svůj život a potom za zemřelé, kteří pro to už nemohou pro to nic udělat, ale z jejich života zde něco ještě takového zůstalo a jejich věčnost je tím ještě pořád poznamenána. Někde pořád ještě jsou ještě na cestě, aby tam mohli dojít. K tomu jsou ty nějaké podmínky. Řekl bych to tak obecně než to obvykle říkáme. V prvé řadě je potřeba, abychom byli v tom nejlepším vztahu s Bohem. To tedy být po svaté zpovědi, kdy jsme přijali svaté přijímání. Říkáme také, když nemáme žádnou zálibu v hříchu. Mít zalíbení v hříchu, to neznamená, že zrovna teď toužíme po něčem co bychom chtěli udělat – špatného. Někdy jsou to vzpomínky, ke kterým se vracíme – někdo říká: „Já vím, že to bylo špatné co jsem udělal – že jsem někoho obelstil, ale pro mě to byla taková radost, jakou jsem v životě neměl. Tak se mi to podařilo, když si na to vzpomenu, tak z toho mám opět radost. Toto je – zřejmě – záliba v hříchu. A věc, která už stará, tak se těmito vzpomínkami vrací a člověka to těší a nelituje toho tak, jak by toho litovat měl. Rozumem uznává, že je to špatné, ale cítím to nějak jinak. I tak to může být. Takových věcí, kdy stačí, aby se o to zavadilo a už to zase v nás je, že máme v něčem takovém zalíbení, špatný návyk, který se nám stále vrací – třeba brání Božího Jména nadarmo – je většinou špatný zvyk. Že jsme na to tak naučení. Když pro to člověk nic nedělá, tak v tom může mít zalíbení. Aby vztah k Bohu byl co nejlepší, tak je potřeba, aby i na toto se myslelo. Aby zalíbení ve věci, která není dobrá už v nás nebylo. Aby se od toho člověk mohl distancovat. Těžko může člověk říct to tak opravdu umí, nebo že to tak dělá. Je to potřeba hledat. Tak to je ta jedna věc. Aby byl v co nejlepším vztahu s Bohem. Druhá věc je, aby byl ve vztahu s Církví. Musí do Církve patřit, musí být rád, že je v Církvi. Přestože ví, že Církev má různé slabosti, že jak to je v dnešní době, takových krizí zažíváme. Nemusí být člověk vším co v Církvi potká nadšený. Přesto do Církve rád patří, i když je taková po lidské stránce nedokonalá a hříšná. Protože já to tam také vytvářím. Já to tam svým životem také nesu. A i když moje hříchy všechny neznají, Bůh o nich ví a ono to tam něco působí. Nikdy nemohu říct, že jsem do té krize církve nějak nepřispěl. To je to, co pak zjednodušeně řekneme, že se modlíme na úmysl svatého otce, protože Svatý otec nejlépe ví, co Církev potřebuje. Tím se to dá v krátkosti vyjádřit. Tím, že chci patřit k Církvi, že jsem rád v Církvi, že dělám všechno co mohu, abych Církvi prospíval. Aby její život rostl a kvetl, aktivně se do toho zapojuji. To je druhá věc vedle toho být co nejvíc spojen s Bohem. Třetí věc je udělat mimořádný skutek, který je s tím spojen. Který papež doporučuje. Svatý rok s sebou nese nějakou pouť. Dokonce téma toho roku je POUTNÍCI NADĚJE. Víte, že svět, který je v pohnuté situaci potřebuje naději. Ta pohnutá situace je o to těžší, že můžeme říct – proti sobě stojí křesťané. I když to ideologicky tak nepředkládají, tak přece jenom v Rusku, na Ukrajině, u nás i v USA – jsou to všechno křesťanské země, které prošly křesťanským vzděláním. Po staletí, po generace, bohužel stojí proti sobě. Doufáme, že to má naději, i když je to pro křesťany

špatná vizitka, že mohou křesťanské národy stát najednou proti sobě. Doufáme, že to má naději. Ale to musí být spousta lidí, kteří to budou Bohu předkládat. A kteří se ve společenství modlí za mír. Za to pochopení a za porozumění, aby se z té kritické situace svět dostal. Denně svatý otec říká: „Ta naděje je, v Bohu je vždycky naděje. Když se někdo obrací k Bohu je to naděje, že to bude jinak. Kdo ji má vnášet do společnosti, než křesťané. Pak říká – poutníci jsou ti, kdo procházejí mezi ostatními lidmi. Ti co putují na posvátná místa a tak zve všechny k hrobům apoštolů – do Říma. Tomu, kdo nemůže do Říma, tomu biskupové určují jiná místa v diecézi, která jsou k tomu určena. Jsou to místa, která jsou cílem poutě. Když ani to nemůže člověk podstoupit, tak ať si sám najde kousek poutě. Víím, že někoho jsou mnohé kilometry, pro někoho s holemi je třeba maličká cesta do vlastního kostela nebo ke kapliče na návsí. Ale je-li to pouť s tím úmyslem, věříme, že to má svou hodnotu. Poutník něco zanechá doma a vydá se s tím nejnужnějším, protože toho moc neunes, zbytečně by se zatěžoval. A to je známka toho, že je to takový obraz života. Vííme, že putujeme do Božího království, do nebe. Evangelium říká, že Je úzká cesta a těsná brána se kterou se neprojde s velkými baňohy s mnohými věcmi. Vííme, že jak tady všechno zůstane. Člověk si odnese jen to co má v nitru Na jednom místě říká apoštol Pavel: „Pak už budou mít cenu věci neviditelné. Ty viditelné všechny pomínou, ty tady všechny necháte. Ale ty neviditelné, to je to, co se s tím nese. Úmysl s jakým jsme to konali. S jakou poctivostí a pravdivostí, s jakou velikou vírou, s jakou velikou láskou, jsme ty vztahy prožívali a tak podobně. To jsou ty hodnoty a to se dává na té poutě nějak dává najevo. Tak jako za sebou necháváme nějaké negativní stopy, je potřeba, abychom za sebou nechali také pozitivní stopy – to jsou samozřejmě výsledky našich dobrých skutků našeho života. Při pouti jako bychom do těch svých špatných stop dávali jiné stopy. Dávám do svých špatných stop dobré, posvěcené, aby se to proměňovalo. Má to takový hluboký, symbolický smysl. Vííte, že mnoho lidí nyní směřuje do Comptoly, k hrobu sv. Jakuba ve Španělsku. Tam se říká, že dostat může dekret o poutnictví může dostat ten, kdo ujde alespoň 100 km. To je považováno za takovou normu. Teď ve svatém roce, kdy se má směřovat k Římu, máme připravenou pouť dlouhou 100 km do Říma. Z města Rietti je to do Říma asi 105 km. To znamená, že se tam musí přijet do Rietti vlastní dopravou a tam se potom zúčastnit té poutě, která bude asi tři a půl dne, tak asi po třiceti km do Říma, s tím, že tam je zabezpečeno, kde se bude nocovat, kde bude hygiena apod. Můžete se přihlásit do konce března nebo u nás. Je toho možné se zúčastnit, je to na konci června. Do poutičích poslední etapu nebo poslední kousek chodíváme naboso. A to je velmi symbolické. Vzpomeňte si, když se Bůh zjevil Mojžíšovi z hořícího kefe, tak mu říká: „Zuj si opánky, protože zem na které stojíš je svatá.“ My k té zemi patříme, když máme dobré boty, tak to necítíme. Ale když stojíme na boso, tak to cítíme. Každý kamínek, zvláště, když na to nejsme zvyklí. Ale nejde jen o to, že patříme k zemi, kterou nám Bůh dal a máme ji také chránit, opatrovat, vzdělávat. Životem na té zemi získat spásu. Ale, když se vyzujeme, nohy obvykle páchnou. To je známka toho, že před Bohem jsme jací jsme a musíme uznat, že to není vždycky nejlepší. Že náš život není nejlepší. A musíme to pokorně uznat před Bohem, že to takové je. Náš život je někdy takový, jako když chodíme ve vychozených botech. Jak je máme vyšmajdané, podle toho jak chodíme, tak se nám v nich chodí dobře. A pozná se to podle toho, když ty boty vezmete, jestli ji máte ochozenou vlevo nebo vpravo, jak vlastně dobře nebo špatně člověk chodí. Ty vychozené boty, to je takový ten navyklý život. Už jsme si tak zvykli, jak to v tom životě vlastně chodí. Děláme navyklé věci. Ale občas je potřeba udělat něco, co není návykem. Co jsme nikdy předtím neudělali. Odhodlat se něčemu mimořádnému. Jako když si vyzujeme boty a najednou je to úplně jiná chůze, musíme si dávat pozor. Najednou jste vykolejeni z toho běžného v těch vychozených botách běhat. To se nám dává také najevo. Jde o to, abychom se rozhodli pro věci, které jsou něčím mimořádné. Máme-li získat něco mimořádného od Boha, tak ON očekává, že se pro něco mimořádného rozhodneme. Každý podle toho, jaké možnosti a schopnosti má, že někdy udělá to co nikdy neudělal. Řekne si: „Tak už léta na to myslím, tak teď je na to doba. Kdy jindy? Na Popeleční středu jsme četli: „Teď je ta doba příhodná. Teď je ten den spásy.“ Když to nebude teď, zase to odložíme. A nebude to nikdy. Tak je to potřeba říct. Tak to nemusí být jenom o pouti, ale v každém jiném dobrém. V tom co cítíme, že bychom mohli a měli udělat. Všechno to má nějaký dopad. Nejenom na nás osobně, ale ono to má také dopad na svět ve kterém žijeme. Na závěr jeden malý příběh.

Básník Jan Zahradníček byl v padesátých letech uvězněn jako politický vězeň. Vzpomíná, že když je vyvedli do toho betonového dvorku, v kterém se mohli projít, kde bylo všechno hrozně šedé, nebylo se na co podívat. Všiml si, že na maličkém kousku hlíny, která tam zůstala, ve vlhku, které tam bylo, roste něco zeleného. Byl to takový malinký šípkový keříček, který se tam uchytil. Psal: „To bylo vždycky pro mě potěšení, v této šedi bylo něco, čeho jsem se mohl zachytit. Kousek života. Přitom jsem musel dávat pozor, aby si toho nikdo z dozorců nevšiml. Protože, kdyby viděli, co to pro mě znamená, šli a zašlápli by to. Jenom jeden z těch dozorců to věděl. A nic nedělal, nic neříkal. Tak to pokračovalo, časem na tom keříčku bylo pouze, které se tam objevila a postupně začalo rozkvétat. Já jsem jednou šel a to poupě jsem ulomil a když se nikdo nedíval, tak jsem to tomu dozorcovi, který o tom věděl dal do ruky. Ten byl z toho překvapený, vykolejený. Zřejmě toho Zahradníčka dobře znal a že mu pošeptal: „Já víím, kam byste to rád poslal. Nebojte se, já to udělám za vás. A když se vracel z práce, tak se zastavil někde v kostele a položil tu růžičku na oltář. Tím to jakoby skončilo. Ale za čas v Litoměřicích, kde jsme studovali, byl jeden kněz, který tam byl zřejmě vězněn s tím Zahradníčkem. Říkal: Představte si, přišli snoubenci, žádat o svatbu. A snoubenka říká, snoubenec není pokřtěný a chtěl by se před svatbou dát pokřtít. A tak jsme si sedli, já jsem se tak vyptával, jak to s jejich životem je a najednou jsem viděl - když jsem zapisoval rodiče – povědomé jméno. Nakonec jsme došli k tomu, že je to syn toho dozorce, který tomu básníkovi Zahradníčkovi, tak hodně pomohl. Tu kytku donesl do kostela, asi byl nevěřící, udělal to z takové přirozené dobroty. Ono se to na té další generaci tak nějak mimořádně projevilo. Že jeho syn skrze snoubenku našel cestu k víře. Často tyto příběhy zůstanou skryté, moc se to nezkoumá a kde se to v člověku bere. Ani to neví, ani to není možné zkoumat. To je jen jeden takový příklad, kdy se zdá, že je to takové zřejmé. Že ty modlitby a ta dobrota člověka se někde projeví. Bůh ví, kde je to potřeba. V Padově je vedle sv. Antonína také hrob svatého Leopolda Mandiče. To byl kněz kapucín ze Slovinska do Padovy, byl tam věhlasný zpovědník, zemřel v roce 1942. A o něm se píše, že se chtěl celý život obětovat za to, aby v tom jeho Slovinsku, kde je spousta lidí, pravoslavných křesťanů, aby se stali katolíky. Ta jsme tam pro to tolik dělali a nemělo to žádný ohlas. Nakonec ho poslali do Itálie. Tak to jakoby úplně zapadlo. A najednou v té Padově jsme dostávali dopisy z našeho kláštera v Brazílii, kteří se tam přestěhovalci z Evropy, pravoslavného vyznání, k nim chodí, chtějí se stát katolíky. Bratři říkají, nevíme co se zde děje, nic jsme pro to nedělali. Chodí sami. Říkal – to o co jsme usilovali zde – projevilo se tam, na druhém konci světa. Tak doufáme, že naše prosby za pokoj a mír se projeví na jiném konci světa. Tam kde je to potřeba, tam, kde to Bůh potřebuje, kde nás k tomu potřebuje. Pokud řekneme, že nás k tomu Bůh potřebuje, tak nemůže být větší náklonnosti k nám, než když nám Bůh sám řekne, že nás k tomu potřebuje. AMEN.

Sbírka: Po uhrazení nutné režie poutě NJ jsme darovali **16 000 Kč na pomoc Africe**. Poděkování patří také místnímu faráři P. Josefu Pohankovi, panu varhaníkovi a místním farníkům, kteří vše velmi dobře a obětavě organizačně připravili. A především: „**Pán Bůh odplat' za každodenní modlitby svatého růžence na úmysly Nového Jeruzaléma.**“

Představení hlavního celebranta poutě NJ v Měříně, kterým bude Mgr. Pavel Kafka, generální vikář brněnské diecéze. (rektor kostela sv. Michala v Brně, správce fondu PULS, moderátor pro zajištění kněží a pastorační brněnské diecéze, člen kněžské rady, člen sboru poradců, vedoucí druhé skupiny formace stálých jáhnů brněnské diecéze) :
Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působíště Pocházím z Náměště nad Oslavou, kde jsem prožil celé dětství a kam se rád vracím za svými rodiči, bratrem a jeho čtyřmi dětmi. Po maturitě jsem se v roce 1992 přihlásil do semináře. Nastoupil jsem do tzv. nultého ročníku v Litoměřicích. Pak následovaly dva roky v Olomouci na fakultě, opět rok v Litoměřicích, tentokrát v roli prefekt Teologického konviktu. Studia jsem dokončil v Římě na Papežské Lateránské Univerzitě. Po Jáhenském svěcení a roční praxi v Brně-Bystrci jsem byl v jubilejním roce 2000 vysvěcen na kněze. Dva roky jsem kaplanoval v Blansku, sedm let farářoval v Kunštátu a sedm let působil jako děkan v Hustopečích. V roce 2016 mě biskup Vojtěch požádal, abych s ohledem na blížící se hospodářskou samostatnost naší diecézi začal budovat

rodinu donátorů ochotných přispívat na platy kněží. Během toho jsem působil v Brně u Máří Magdalény a následně jako farář v Domašově a Svatoslavi. Když se v roce 2022 stal biskup Pavel Konzbul našim diecézním biskupem, požádal mě, abych přijal službu generálního vikáře, kterou aktuálně zastávám.

Otče co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů? Mnoho věcí. A patří zato rodičům poděkování. Předně mi předali víru a dali mi svobodu, když jsem se rozhodl stát knězem. Oba rodiče se živilo jako soukromí podnikatelé. Díky tomu jsem si uvědomoval hodnotu lidské práce, peněz, námaha a myslím, že jsem okoukal i kousek podnikavosti a smyslu proto, aby věci dobře fungovaly.

Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem? Poprvé jsem o tom uvažoval někdy ve třetí třídě. Ten první nápad, který mě zaujal si pamatuji dodnes. Rád Boží povolání přirovnávám k přihrávce ve fotbale. Je to krásná přihrávka, přesně na hráče, který se dostal do životní šance a nezbyvá než tuto šanci proměnit.

Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem? Ty žijící si netroufám jmenovat. A z těch nebeských mám rád obzvlášť Dona Bosca a faráře Arského.

Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější? Možná to zní vznešeně, ale za nejdůležitější a nejkrásnější považuji, že mohu být prodloužením Ježíšova lidství tady a teď. Pro každého s kým se potkám. Nejde jen o to, být „jako Ježíš“ ve smyslu jen ho napodobovat, ale díky moci Duchu Svatého opravdu zosobňovat Ježíše. Pak je totiž nejkrásnější úplně všechno a je jedno jakou podobu kněžská služba má a kde se koná.

Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí? V první řadě nedělat Bohu ostudu. Nestydět se za víru a pak evangelizovat. To je přicházet s radostnou nabídkou Boží lásky. Je to nejlepší služba spoluobčanům. Stavět lidi před výzvu. Bůh je a má ti co nabídnout. Jsou věci, které může dát v plné míře jenom Bůh.

Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz ve Vaší práci, ve svém životě? Vnímavost vůči Bohu a lidem. Budování vzájemné důvěry. Ochota ke spolupráci. Přiznat si, že některé věci dělám špatně nebo nedokonale. Brát vážně naši lidskou přirozenost. Přirozenost je totiž přistávací plocha Ducha Svatého. Jak říká sv. Tomáš Akvinský. Všechno nadpřirozené předpokládá přirozené.

Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky NJ v Měříně? Kousek od Měřína se na faře v Osové Bítýšce nachází centrum života mládeže, kde se mnoho mladých cítí dobře a našlo tam oporu pro svou víru. Aktuálně se tam modernizuje kuchyň, aby splňovala kapacitní a hygienické podmínky. Myslím, že místo kde mladí nacházejí, víru si zaslouží naši podporu.

Kde vás nejvíc „tlačí boty“? Aktuálně nejvíc bojuji s pokušením prokrastinace. Často také vnímám, že mi chybí zkušenosti a některé dovednosti v oblasti řízení, které potřebuji pro službu generálního vikáře

Na co se nejvíc těšíte? Na čas strávený v tichu karmelitánského kláštera v Kostelním Vydří. Je to místo, které mám rád a kde si odpočinu a načerpám.

Co Vám udělalo v poslední době radost? Zažil jsem několik srdečných rozhovorů s kněžími, ze kterých jsem cítil ochotu se namáhat pro Boží věci. To mě vždycky povzbudí.

Co je pro rodiny podstatné co potřebují, čím může církev rodinám pomáhat, jak to prožíváte ve své službě? Rodinu bych přirovnal k základnímu balu hlíny, ve kterém může semínko víry zvláště u dětí klíčit. Nicméně pro další růst je třeba, aby rodina byla zasezena do širšího společenství víry, do květináče farnosti, odkud může brát živiny pro další růst víry. Proto za klíčové považuji, aby v naší diecézi fungovaly farnosti, které budou širším zázemím víry pro rodiny.

Jubileum 2025 – zpráva o jedné z mnoha mimořádných milostí.

Věřící (katolický křesťan) může v tomto milostiplném roce – při splnění všech nutných podmínek, kterými jsou – **úmysl** získat odpuštění časných trestů, **nemít zalíbení** ani ve všedním hříchu, stav v **milosti posvěcující, svátost smíření** v blízké době, **svaté přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce, předepsaný skutek – získat dva plnomocné odpustky za jeden den!**

Je to možné, když v tom dni věřící přijme ve svatém přijímání **dvakrát** Pána Ježíše. (podmínkou pro druhé svaté přijímání je účast na celé mši svaté). Tento druhý odpustek může **získat jen pro duše v očistci** (podobně jako od 1. – 8. listopadu).

(Toto je obsaženo v „Pravidlech pro udělování odpustků během řádného Jubilejního roku 2025 ze dne 13.5. 2024)

Pozvánky a oznámení.

Křižanov: Kostel sv. Václava je otevřen k **modlitbě věřících** každý den od rána do večera. **Každou neděli od 15 – do 17 hodin** je zde přítomen místní farář P. Josef Pohanka a nabízí věřícím přijetí svátosti smíření (sv. zpověď) nebo duchovní rozhovor.

Slavkovice: Poutní kostel Božího milosrdenství: **svatá zpověď v sobotu a v neděli od 14 do 17 hodin, na první a třetí sobotu v měsíci již od 10 hodin.**

Duchovní služba v Nemocnici Nové Město na Moravě – katolický kněz, P. Sylwester Jurczak, nemocniční kaplan - svátost nemocných, svátost smíření, sv. přijímání, rozhovor s pacientem. Telefonický kontakt: [733 741 473](tel:733741473).

Plán poutí na rok 2025:

Z jednoho vážného důvodu došlo ke změně.

Sobota 26. 4. 2025 – poutní výlet rodin s dětmi na poutní místo Panny Marie v Hrabyni a do ZOO Ostrava. Program: Hrabyně - mše svatá a prohlídka. ZOO Ostrava. Cena: místo v autobuse – 450 Kč, děti – 250 Kč, tatínci a děti z početných rodin (ty, které mají doma 4 a více dětí) – díky dobrodincům – 0 Kč. Plus cena oběda (pokud bude zájem jít na oběd) a vstupné do ZOO. **Je potřeba přihlásit se co nejdříve u JLK.**

Sobota 24.5.2025 výlet do Vídně (Rakousko). Program – mše svatá a prohlídka krásných míst ve městě, které pro nás vybere náš průvodce. Na závěr – protože tento výlet pořádá z.s. Prosetínské hřbitovy – zastávka na hlavním Vídeňském hřbitově. Cena – místo v autobuse – 400 Kč, děti – 200 Kč, členové zapsaného spolku – aktivní 0 Kč, neaktivní 100 Kč. Děti z početných rodin – 0 Kč. **Je potřeba přihlásit se co nejdříve u JLK.**

24. – 27. 7. 2025 – poutní výlet na Východní Slovensko II. Program bude velmi podobný jako v roce 2024 – jsou k tomu dva důvody – jednak se někteří přihlášení nemohli loni zúčastnit a někteří, kteří tam byli by tam chtěli znovu. Hlavním cílem bude Litmanová (Panna Maria), Vysoká nad Uhom (bl. Anna Kolesárová) a Smižany (Boží milosrdenství). Protože jsem objednal autobus, řidiče a ubytování v poutním domě, je možné se už přihlásit - autobus se už pomalu zaplňuje. Předpokládaná cena – za místo v autobuse, ubytování včetně polopenze, vstupy – cca 6000 Kč, dětí – 4000 Kč, děti z početných rodin 2000 Kč, vše podle aktuálních cen v létě.

17. – 23. 8. - XXV. pěší pout' na Velehrad

13. 9. – XXII. pěší smírná pout' P. MUDr. Ladislava Kubička

17. – 19. 10. – poutní výlet do Severních Čech

23. – 25. 5. - V. kongres o Božím milosrdenství Slavkovice

Pátek 23. května Mše sv. na zahájení 17.00 / Mons. Vojtěch Cikrle, emeritní biskup brněnský

Sobota 24. května Mše sv. v 16.00 / Kardinál Dominik Duka

Neděle 25. května Mše sv. na závěr kongresu Ustanovení poutní svatyně ve Slavkovicích 15.00 / Mons. Pavel Konzbul, biskup brněnský

25.7. - Pěší pout' k Božimu milosrdenství

Kromě dálkových proudů má letos i etapu pro starší lidi a rodiny s malými dětmi

Pátek 25.7. Nížkov – Nové Veselí – Jámy - Slavkovice – 18 km

Plán poutí NJ na rok 2025:

červen – Jimramov červenec – Sádek u Poličky srpen – Velká Bíteš
září – Radostín říjen - Deblín listopad - Černá Hora prosinec - Olešnice.

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti – na rok 2026 jsou volné tyto měsíce: červenec, srpen, říjen a listopad - kdo dřív přijde...

Srdečné pozvání na 305. pout' NJ do Nového Veselí v úterý 13. května 2025 v 18 hodin – hlavní celebrant – Mgr. Pavel Šenkeřík, biskupský vikář pro pastorační v brněnské diecézi.

Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 4. 2025. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Občasník - **zpravodaj Nový Jeruzalém**; Vydává: Řím. katolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14, www.rovecne.farnost.cz

Zodpovědný redaktor: jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, 606948970

Nový Jeruzalém č. 4/2025

Zpravodaj pro 304. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) v Měřině – v úterý 8. dubna 2025 v 18 hodin.

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Křižanově:

V úterý 11. března 2025 na mši svatě při pouti NJ bylo asi 180 věřících. Pán Bůh odplat' deseti kněžím za jejich službu při zpovídání a za mši svatou. **Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:** 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních 3) o vzrůst víry v našem kraji 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti 6) na smír za hříchy celého světa **Promluva Mons. Jindřicha Bartoše při pouti Nový Jeruzalém v Křižanově:** Ve starozákonním čtení jsme slyšeli, že když Bůh pošle déšť, tak proto, aby z něj všechno rostlo a žilo. A to je obraz pro Božího Slova. Představme si pramen. Voda z něj proudí a my si z něj odneseme jenom tolik, jak velkou máme nádobu. A ta nádoba je obraz naší bytosti. Jsou některé prameny, které tečou pořád, jiné jen na jaře. Trošku to naznačuje, že ten pramen se nám nenabízí pořád stejný. A to je **JUBILEJNÍ ROK**. Nabízí se nám **mimořádný pramen**, záleží na tom, jak je velká naše nádoba. **JUBILEJNÍ ROK** nevznikl tak, že to vymyslel papež, ale v historii **JUBILEJNÍCH ROKŮ** se říká, že o Vánocích v roce 1300 začaly spousty poutníků chodit do Říma k hrobům apoštolů. Když se jich ptali, proč tam v tuto dobu mimořádně chodí, tak říkali: „Naši dědové nám vyprávěli, že když se **lomí století, tak je to mimořádný čas, kdy můžeme od Boha získat mimořádné odpuštění**, když přijdeme k hrobu apoštolů.“ Papež tomu vyšel vstříci. Našli ve Starém zákoně to, co četl Pán Ježíš od proroka Izaiáše v Nazaretské synagoze. „**Přišel jsem vyhlásit milostivé léto Páně.**“ K tomu papež určil odpustky, které je možné v takovém roce získat. A tak začaly **SVATÉ ROKY**. Nejdříve po sto letech, potom po padesáti a pak po pětadvaceti. A to je ten letošní – po pětadvaceti. Mezi tím ještě nějaký **mimořádný**. Ten příští by měl být v roce **2033**, až se bude vzpomínat **dva tisíce let od smrti Kristovy**. Je to **mimořádný čas, mimořádná nabídka**. Takový dětský příklad. Představte si, že děti si hrají v kuchyni fotbal a skončí to rozbitým oknem. Co musí následovat? Přiznání rodičům. Dobří rodiče řeknou: „Je to v pořádku, můžeme si podat ruce. Doufáme, že se to už nestane.“ Jenomže zůstalo rozbité okno, které **musí zaplatit rodiče**. Mohou dětem říct – to okno zanesete ke sklenáři a potom tady uklidíte. To je příklad z běžného života. Když uděláme hřích, prosíme Boha za odpuštění, litujeme toho, uděláme dobré předsevzetí, dostaneme rozhrěšení ve svátosti a doufáme, že naše **vztahy s Bohem jsou zase narovnané. Ale něco nedobrého zůstalo**. A ono to někde dál duchovně žije, ani nevíme kde, to **ví jen Bůh. Věříme, že Pán Ježíš to zaplatil**. Dal svůj život na kříži. A nám říká, **vy byste pro to mohli něco udělat, aby se to dalo do pořádku**. Když si to tak projdeme, nemůžeme říct, že za námi není nějaká nedobrá vzpomínka, která může žít v druhých lidech. Aby se tato stopa mohla srovnat – to může **Bůh. ON to může způsobit**. Proto říká: „**Musíte pro to přece něco udělat.**“ Tak jako ty děti, které musí něco udělat pro to, aby se to okno zasklilo. A to jsou ty podmínky, abychom získali odpustky (odpuštění časných trestů). **Odpustky znamenají, že ty negativní stopy, které tady jsou, se mohou odstranit**. Byl by to ideál, kdyby mohli všichni lidé získat **ODPUSTKY**. Kdyby všechno to, co za námi zůstává zmizelo. Kdyby v té chvíli až zemřeme, nic takového nezůstalo. **Když odejde člověk smířený s Bohem a s lidmi, ještě něco takového zde může zůstat**. S Bohem je to srovnané, určité jednou bude Bohem přijat, když se s ním smířil. Ale ještě to nějakou dobu bude trvat, ještě se bude muset něco narovnat. Přece, když si to tak představíme – nemůže být někdo v nebi a tady na zemi si někdo z něj brát špatný příklad. To se musí napřed nějak napřed srovnat. Věříme, že Bůh do toho může zasáhnout, **Bůh to může zkrátit, srovnat a tomu říkáme plnomocné odpustky**. Protože naše dispozice není obvykle tak dokonalá, platí pro nás spíš ty **částecné odpustky**. A proto je musíme konat znovu a vícekrát a doufáme, že na vícekrát se to nějak narovná. **Můžeme to za sebe a svůj život a potom za zemřelé**, kteří pro to už nemohou nic udělat, ale z jejich života zde něco ještě takového zůstalo a jejich **věčnost je tím ještě pořádkem poznamenána**. Jsou ještě na cestě, aby mohli dojít do nebe. K tomu jsou ty podmínky. Řekl bych to stručněji než to obvykle říkáme. **V prvé řadě je potřeba**,

Rád Boží povolání přirovnávám k přihrávce ve fotbale. Je to krásná přihrávka, přesně na hráče, který se dostal do životní šance a nezbyvá než tuto šanci proměnit. **Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem?** Ty žijící si netroufám jmenovat. A z těch nebeských mám rád obzvlášť Dona Bosca a faráře Arského. **Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější?** Možná to zní vznešeně, ale za nejdůležitější a nejkrásnější považuji, že mohu být prodloužením Ježíšova lidství tady a teď. Pro každého s kým se potkám. Nejde jen o to, být „jako Ježíš“ ve smyslu jen ho napodobovat, ale díky moci Duchu Svatého opravdu zosobňovat Ježíše. Pak je totiž nejkrásnější úplně všechno a je jedno jakou podobu kněžská služba má a kde se koná. **Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí?** V první řadě nedělat Bohu ostudu. Nestydět se za víru a pak evangelizovat. To je přicházet s radostnou nabídkou Boží lásky. Je to nejlepší služba spoluobčanům. Stavět lidi před výzvu. Bůh je a má ti co nabídnout. Jsou věci, které může dát v plné míře jenom Bůh. **Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz ve Vaší práci, ve svém životě?** Vnímavost vůči Bohu a lidem. Budování vzájemné důvěry. Ochota ke spolupráci. Přiznat si, že některé věci dělám špatně nebo nedokonale. Brát vážně naši lidskou přirozenost. Přirozenost je totiž přistávací plocha Ducha Svatého. Jak říká sv. Tomáš Akvinský. Všechno nadpřirozené předpokládá přirozené. **Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky NJ v Měřině?** Kousek od Měřina se na faře v Osově Bítýšce nachází centrum života mládeže, kde se mnoho mladých cítí dobře a našlo tam oporu pro svou víru. Aktuálně se tam modernizuje kuchyň, aby splňovala kapacitní a hygienické podmínky. Myslím, že místo kde mladí nacházejí, víru si zaslouží naši podpora. **Kde vás nejvíc „tlačí boty“?** Aktuálně nejvíc bojuji s pokušením prokrastinace. Často také vnímám, že mi chybí zkušenosti a některé dovednosti v oblasti řízení, které potřebuji pro službu generálního vikáře. **Na co se nejvíc těšíte?** Na čas strávený v tichu karmelitánského kláštera v Kostelním Vydří. Je to místo, které mám rád a kde si odpočinu a načerpám. **Co Vám udělovalo v posledních dobách radost?** Zažil jsem několik srdečných rozhovorů s kněžšími, ze kterých jsem cítil ochotu se namáhat pro Boží věci. To mě vždycky povzbudí. **Co je pro rodiny podstatné co potřebují, čím může církev rodinám pomáhat, jak to prožíváte ve své službě?** Rodinu bych přirovnal k základnímu balu hlíny, ve kterém může semínko víry zvláště u dětí klíčit. Nicméně pro další růst je třeba, aby rodina byla zasezena do širšího společenství víry, do květináče farnosti, odkud může brát živiny pro další růst víry. Proto za klíčové považují, aby v naší diecézi fungovaly farnosti, které budou širším zázemím víry pro rodiny.

Sobota 26. 4. 2025 – poutní výlet rodin s dětmi na poutní místo Panny Marie v Hrabyni a do ZOO Ostrava. Program: Hrabyně - mše svatá a prohlídka. ZOO Ostrava. Cena: místo v autobuse – 450 Kč, děti – 250 Kč, tatínci a děti z početných rodin (ty, které mají doma 4 a více dětí) – díky dobrodincům – 0 Kč. Plus cena oběda (pokud bude zájem jít na oběd) a vstupné do ZOO. **Je potřeba přihlásit se co nejdříve u JLK.**

Sobota 24.5.2025 výlet do Vídně (Rakousko). Program – mše svatá a prohlídka krásných míst ve městě, které pro nás vybere náš průvodce. Na závěr – protože tento výlet pořádá z.s. Prosetínské hřbitovy – zastávka na hlavním Vídeňském hřbitově. Cena – místo v autobuse – 400 Kč, děti – 200 Kč, členové zapsaného spolku – aktivní 0 Kč, neaktivní 100 Kč. Děti z početných rodin – 0 Kč. **Je potřeba přihlásit se co nejdříve u JLK.**

24. – 27. 7. 2025 – poutní výlet na Východní Slovensko II. Program bude velmi podobný jako v roce 2024 – jsou k tomu dva důvody – jednak se někteří přihlášení nemohli loni zúčastnit a někteří, kteří tam byli by tam chtěli znovu. Hlavním cílem bude Litmanová (Panna Maria), Vysoká nad Uhom (bl. Anna Kolesárová) a Smižany (Boží milosrdenství). Protože jsem objednal autobus, řidiče a ubytování v poutním domě, je možné se už přihlásit - autobus je už pomalu zaplňuje. Předpokládaná cena – za místo v autobuse, ubytování včetně polopenze, vstupy – cca 6000 Kč, děti – 4000 Kč, děti z početných rodin 2000 Kč, vše podle aktuálních cen v létě.

Srdečné pozvání na 305. pouť NJ do Nového Veselí v úterý 13. května 2025 v 18 hodin – hlavní celebrant – Mgr. Pavel Šenkeřík, biskupský vikář pro pastorační práci v brněnské diecézi.

Občasník - zpravodaj Nový Jeruzalém; Vydává: Řím. katolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14, www.rovečne.farnost.cz

Zodpovědný redaktor: jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, 606948970

abychom byli v tom nejlepší vztahu s Bohem. Svatá zpověď, svaté přijímání. Říkáme také, že nemáme mít žádnou zálibu ani v lehkém hříchu. Mít zalíbení v hříchu, neznamená, že toužíme po něčem špatném, co bychom chtěli udělat. Zalíbení jsou vzpomínky, ke kterým se vracíme, když někdo říká: „Já vím, že to bylo špatné co jsem udělal – že jsem někoho obelstil, ale pro mě to byla taková radost, jakou jsem v životě neměl. Když si na to vzpomenu, tak z toho mám opět radost.“ Toto je záliba v hříchu. A věc, která je už stará, se těmito vzpomínkami vrací a člověka to těší a nelituje toho tak, jak by toho litovat měl. Rozumem uznává, že je to špatné, ale cítí to jinak. Aby vztah k Bohu byl co nejlepší, je potřeba, aby se myslelo i na toto. **Aby zalíbení ve věci, která není dobrá už v nás nebylo.** Těžko může člověk říct, že to tak opravdu umí nebo že to tak dělá, ale jde to. To je ta první věc: **aby byl v co nejlepším vztahu s Bohem. Druhá věc** je, aby byl ve vztahu s Církví. **Musí do Církve patřit s být rád, že je v Církvi.** Přestože ví, že Církev má různé slabosti. Přesto **do Církve rád patří**, i když je po lidské stránce nedokonalá a hříšná. Protože si řekne: „I já to tam také vytvářím. Já to tam svým životem také nesu. A i když se moje hříchy všechny neznají, Bůh o nich ví a ono to tam něco působí. Nikdy nemohu říct, že jsem do té krize Církve nějak nepříspěl.“ To je to, co pak zjednodušeně řekneme, že se **modlíme na úmysl svatého otce**, protože Svatý otec nejlépe ví, co Církev potřebuje, aby její život rostl a kvetl, aktivně se do toho zapojujeme. **Třetí věc** je udělat mimořádný skutek, který je s tím spojen. Svatý rok s sebou nese nějakou **pout'**. Téma toho roku je **POUTNÍCI NADĚJE**. Víte, že svět, který je v pohnuté situaci potřebuje **naději**. Můžeme říci, jak **proti sobě stojí křesťané** V Rusku, na Ukrajině, u nás i v USA jsou to všechno křesťanské národy. **Doufáme, že tato naděje** se najde, protože pro křesťany je špatná vizitka, když stojí najednou proti sobě. Ale to musí být spousta lidí, kteří to budou **Bohu předkládat a modlit se za mír**, aby se z té kritické situace svůt dostal. Denně svatý otec říká: „**Ta naděje je, v Bohu je vždycky naděje. Když se někdo obrací k Bohu je to naděje, že to bude jinak. A kdo jí má vnášet do společnosti než křesťané.**“ Papež zve všechny k hrobům apoštolů – do Říma. Tomu, kdo se nemůže vydat do Říma, tomu biskupové určují **jiná místa v diecézi, kterým se říká jubilejní**. Když ani to nemůže člověk podstoupit, tak ať si sám najde kousek své poutě. Pro někoho s holemi je může být i maličká cesta do vlastního kostela nebo ke kapliče na návsi. **Ale je-li to pout' s dobrým úmyslem, věříme, že má svou hodnotu.** Poutník něco zanechá doma a vydá se s tím nejnuttějším, protože toho moc neunes. Víme, že **putujeme do Božího království, do nebe**. Evangelium říká, že tam vede úzká cesta a těsná brána. Víme, že jednou tady všechno zůstane. Člověk si odnese jen to, co má v nitru Na jednom místě Písma říká apoštol Pavel: „**Pak už budou mít cenu věci neviditelné. Ty viditelné všechny pomínou.** Zůstanou nám jen úmysly, s jakými jsme to konali, poctivost a pravdivost a to, s jakou velikou vírou, s jakou velikou láskou, jsme ty vztahy prožívali. Tak jako za sebou necháváme nějaké negativní stopy, je potřeba, abychom za sebou nechali také **pozitivní stopy** – to jsou samozřejmě výsledky našich dobrých skutků. Při pouti jako bychom do těch svých špatných stop dávali jiné posvěcené stopy. Mnoho lidí nyní směřuje do Compostely, k hrobu sv. Jakuba ve Španělsku. Tam se říká, že dekret o poutnictví může dostat jen ten, kdo ujde pěšky alespoň 100 km. Teď ve svatém roce, kdy se má směřovat k Římu, **máme připravenou pout' dlouhou 100 km do Říma z města Rieti je to asi 105 km.** To znamená, že se musí přijet do Rieti vlastní dopravou a tam se potom zúčastnit té poutě, která bude trvat asi tři a půl dne až do Říma, s tím, že tam je zabezpečeno, kde se bude nocovat, kde bude hygiena apod. **Můžete se přihlásit do konce března u Mons. Jana Peňáze nebo u nás ve Znojmě.** Bude to na konci června. Na poutích poslední etapu nebo poslední kousek chodíváme **naboso**. Vzpomeňte si, že když se Bůh zjevil Mojíšovi z hořícího keře, řekl mu: „**Zuj si opánky, protože zem, na které stojíš je svatá.**“ Když stojíme na boso, tak cítíme každý kamínek. Ale nejde jen o to. Když se vyzujeme, nohy obvykle páchnou. To je známka toho, že **před Bohem jsme takoví, jací jsme** a musíme pokorně uznat před Bohem, že to není vždycky nejlepší. **Ale občas je potřeba udělat něco, co není návykem.** Odhodlat se něčemu mimořádnému. Když si vyzujeme boty je to úplně jiná chůze, musíme si dávat pozor. Jde o to, abychom se rozhodli pro věci, které jsou něčím mimořádné. **Máme-li získat něco mimořádného od Boha, tak ON očekává, že se pro něco mimořádného rozhodneme.** Každý podle toho, jaké možnosti a schopnosti má, že někdy udělá to, co nikdy neudělal. Řekne si: „**Tak už léta na to myslím, tak teď je na to doba. Kdy jindy?**“

„**Teď je ta doba příhodná. Teď je ten den spásy.**“ Když to nebude teď, tak to nebude nikdy. **Básník Jan Zahradníček byl v padesátých letech uvězněný jako politický vězeň.** Vzpomíná, že když je vyvedli do toho betonového dvorku, v kterém se mohli projít, nebylo se na co podívat. Všíml si, že na maličkém kousku hlíny, roste něco zeleného. Byl to takový malinký šípkový keříček. **Psal: „To bylo vždycky pro mě potěšení, v této šedi bylo něco, čeho jsem se mohl zachytit. Kousek života. Přitom jsem musel dávat pozor, aby si toho nikdo z dozorců nevšíml. Jenom jeden z těch dozorců to věděl. A nic nedělal, nic neříkal. Tak to pokračovalo, časem na tom keříčku bylo poupě, které začalo rozkvétat. Já jsem jednou šel a to poupě jsem ulomil a když se nikdo nedíval, tak jsem to tomu dozorcí, který o tom věděl dal do ruky. Byl z toho překvapený, pošeptal mi, že ví, kam bych to rád poslal a že to udělá za mne. A když se vracel z práce, tak se zastavil v kostele a položil tu růžičku na oltář.“** Tím to jakoby skončilo. Ale za čas, když jsme studovali v Litoměřicích, byl tam jeden kněz, který byl vězněný se Zahradníčkem. Říkal nám: „**Představte si, přišli snoubenci, žádat o svatbu. A snoubenka říká, snoubenec není pokřtěný a chtěl by se před svatbou dát pokřtít. Když jsem zapisoval rodiče došli jsme k tomu, že je to syn toho dozorce, který ten kvítek donesl do kostela. I když byl nevěřící, udělal to z takové přirozené dobroty. Ono se to na té další generaci mimořádně projevilo tím, že jeho syn skrze snoubenku našel cestu k víře.**“ Často tyto příběhy zůstanou skryté. Modlitby a dobrota člověka se někde projeví. **Bůh ví, kde je to potřeba.** V Padově je vedle sv. Antonína také hrob svatého Leopolda Mandiče. Chtěl celý život obětovat za to, aby v jeho rodném Chorvatsku se pravoslavní stali katolíky. Dělal se pro to mnoho, ale nemělo to žádný ohlas. Nakonec ho poslali do Itálie. Tím to jakoby úplně zapadlo. A najednou v Padově dostávali dopisy z kláštera v Brazílii, že se tam přestěhovali pravoslavní a chtějí se stát katolíky. Bratři psali, že nevědí, co se to děje, že pro to nic nedělali. A sv. Leopold si uvědomil, že o co **usilovali zde, se projevilo na druhém konci světa.** Tak doufáme, že naše prosby za pokoj a mír se projeví na jiném konci světa. Tam kde je to potřeba, tam, kde to Bůh potřebuje, kde nás k tomu potřebuje. Pokud řekneme, že nás k tomu Bůh potřebuje, tak nemůže dostat lepší odpověď, než **když nám Bůh sám řekne, že nás k tomu potřebuje. AMEN.**

Sbírka: Po zakončení poutě NJ místní farář ohlásil, že se místní farnost vzdává sbírky pro své potřeby, tak jak určil hlavní celebrant. Určil ji poslat podle pokynu místního rodáka P. Jana Kotíka na pomoc při stavbě a vybavení **střední školy sv. Idy ve farnosti Mpanga v diecézi Ifakara v Africe.** (více na www.ifakar.cz). Po uhrazení nutné rezie poutě NJ jsme tam poslali **16 000 Kč.** Poděkování patří také místnímu farářovi P. Josefu Pohankovi, panu varhaníkovi a místním farníkům, kteří vše velmi dobře a obětavě organizačně připravili. A především: „**Pán Bůh odplat' za každodenní modlitby svatého růžence na úmysly Nového Jeruzaléma.**“

Představení hlavního celebranta poutě NJ v Měříně, kterým bude Mgr. Pavel Kafka, generální vikář brněnské diecéze. **Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působíště** Pocházím z Náměště nad Oslavou, kde jsem prožil celé dětství a kam se rád vracím za svými rodiči, bratrem a jeho čtyřmi dětmi. Po maturitě jsem se v roce 1992 přihlásil do semináře. Nastoupil jsem do tzv. nultého ročníku v Litoměřicích. Pak následovaly dva roky v Olomouci na fakultě, opět rok v Litoměřicích, tentokrát v roli prefekta Teologického konviktu. Studia jsem dokončil v Římě na Papežské Lateránské Univerzitě. Po Jáhenském svěcení a roční praxi v Brně-Bystrci jsem byl v jubilejním roce 2000 vysvěcen na kněze. Dva roky jsem kaploval v Blansku, sedm let farářoval v Kunštátu a sedm let působil jako děkan v Hustopečích. V roce 2016 mě biskup Vojtěch požádal, abych s ohledem na blízcí se hospodářskou samostatností naší diecézi začal budovat rodinu donátorů ochotných přispívat na platy kněží. Během toho jsem působil v Brně u Máří Magdalény a následně jako farář v Domašově a Svatoslaví. Když se v roce 2022 stal biskup Pavel Konzbul našim diecézním biskupem, požádal mě, abych přijal službu generálního vikář, kterou aktuálně zastávám. **Otče co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů?** Mnoho věcí. A patří zato rodičům poděkování. Předně mi předali víru a dali mi svobodu, když jsem se rozhodl stát knězem. Oba rodiče se živilo jako soukromí podnikatelé. Díky tomu jsem si uvědomoval hodnotu lidské práce, peněz, námahy a myslím, že jsem okoukal i kousek podnikavosti a smyslu proto, aby věci dobře fungovaly. **Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem?** Poprvé jsem o tom uvažoval někdy ve třetí třídě. Ten první nápad, který mě zaujal si pamatuji dodnes.

